

РЕШЕНИЕ

№ 8140

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 30.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8665** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Р. Л., гражданин на Т., род. На 01.07.1982г., срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ-6482/24.08.2023 г., издадена от началника на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка „Връщане на чужденеца до страна на произход“ – Т., на основание чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България.

С жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон, визирайки разпоредбата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ.

Ответникът – Началника на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ СДВР, чрез процесуален представител, излага становище за неоснователност на жалбата, тъй като обжалваната заповед е издадена при изяснена фактическа обстановка и в съответствие с материалния закон.

Прокурорът от СГП не взема становище.

От фактическа страна.

На 24.08.2023 г., около 8 часа е получен сигнал от дежурен служител на ООДЦ-СДВР, за това че на 23.08.23г. около 0,30ч., пред хотел Алди С. е задържан един чужд

гражданин без документ за самоличност, който се е представил за Тунизийски гражданин под името Л. Р..

Мотивите за издаване на оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392ПАМ – 6482/24.08.2023г., издадена от началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ СДВР на Р. Л. е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход“ на основание чл. 44, чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България се съдържат в Докладна записка УРИ 5392Р – 3817/24.08.2023г. на СДВР. В докладната записка е посочено, че чужденецът има предишни регистрации в AFIS системата с имена Ю. М. А.. В странана е влязъл незаконно, излязъл на 14.01.2018г. през ГКПП Аерогара С.. Няма регистрирано законно влизане впоследствие на територията на страната, отказано му е предоставяне на статут по ЗУБ, както и издаване на виза „Д“. Констатирано е че лицето е обвиняем по ДП №392/2017г. на РУ – С.. При проведената беседа с него е заявил, че е заплашван от лица, които се занимават с трафик на хора и с които има неуредени финансови отношения. Изложеното е квалифицирано като „опасност от укриване“ и е предложено налагане на ПАМ – „принудително настаняване в СДВНЧ“.

Видно от Удостоверение за граждански брак, Р. Л. е сключил на 08.11.2017г. в [населено място] граждански брак с българската гражданка М. П. Д.. Съпрузите имат малолетно дете – М. – П. М. М. Н. Я..

За обезпечаване изпълнението на заповедта, със Заповед № УРИ – 5392ПАМ – 6483/22.08.2023г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР е наложена принудителна административна мярка – „принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал.10 ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из – 1201/01.06.2010г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им. Процесната заповед е обжалвана и отменена от АССГ и ВАС и съответно влязла в сила на 19.12.2023г.

От правна страна.

Жалбата, отговаря на изискванията на чл. 152, ал. 1 от АПК - подадена е чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК и е допустима.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения.

Съгласно чл. 44, ал.1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. В представената по делото Заповед УРИ № 5392ПАМ – 6482/24.08.2023г., издадена от началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ СДВР е упълномощен от директора на СДВР да налага принудителните мерки по чл.39а, ал.1 ЗЧРБ. С оглед горното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК – посочени са релевантните по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ – чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Извършено е препращане към мотивите, изложени в Докладна записка УРИ 5392Р – 3817/24.08.2023г. на СДВР, който подход е процесуално допустим при позоваване на ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС, според което не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт.

Жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ – гражданин на трета страна, спрямо който е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход- Т.“.

В съответствие с приложената от ответника норма на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ ПАМ „връщане“ се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. По делото е безспорно, че Р. Л. е влязъл в Република България не по установения ред, като твърдения, а още по-малко доказателства за противното не са заявени, респ. – представени.

В случая, конкретно изложени мотиви в оспорената заповед липсват, а препращането към Докладната записка е допустимо, но при анализа им, съдът намира, че същите не обосновават наличие на факти и обстоятелства водещи до мотивирано издаване на оспорения акт, което на практика следва да се приравни на липса на мотиви, и е самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед.

Дори и да се приеме, че в някаква степен изложените мотиви, са свързани с предметния обхват на оспорената заповед, то събраните в съдебната фаза доказателства противоречат на фактите изложени от административния орган, с които последния е обосновал издаването на оспорената в настоящото производство заповед. Така, от събраните по делото доказателства и анализа им се установява както предходното поведение на жалбоподателя, така и факта, че предходна наложена ПАМ – „връщане в страна по произход“ е изпълнена доброволно – л.121 от делото. Няма и „опасност от укриване“, каквито мотиви са изложени в докладна записка УРИ 5392Р – 3817/24.08.2023г. Опровергават се констатациите в докладната записка, че лицето е обвиняем за нанасяне на средна телесна повреда по ДП №392/2017г. на РУ – С.. Изискана е справка от РП – Х., ТО – С. с № ТОС – 792/2017г./15.09.2023г. / л. 124/, видно от която, Р. Л. е разпитан по ДП №392/2017г. по описа на РУ – С. като свидетел, но не е привлечен като обвиняем. По делото е представено и Удостоверение № 16800/19.09.2023г. на СГП – л.125 от делото, с което е удостоверено, че към 18.09.2023г. срещу Р. Л., [дата на раждане], гражданин на Т. няма образувани наказателни производства и повдигнати обвинения за престъпления от общ характер.

С оглед изчерпателност на мотивите на съдебния акт, съдът намира за нужно да отбележи и факта, че административният орган не е обсъдил и не е съобразил обстоятелствата по чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ, а именно, че Р. Л. пребивава на територията на страната от 09.02.2015г., повече от 8 години, от 08.11.2017г. има сключен граждански брак с българската гражданка М. П. Д.. Живее заедно със семейството си

на постоянен адрес, съпругата му предоставя декларация за осигурено жилище и издръжка. Чужденецът има малолетно дете от брака си с българската гражданка, живее съвместно със семейството си. Тези факти, е следвало да бъдат обект на анализ от страна на административния орган с оглед вземане на правилно и законосъобразно решение.

При горния анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, но при наличие на съществени процесуални нарушения, и в противоречие с материалния закон и неговата цел.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 от АПК , този въпрос съдът не обсъжда.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Л., гражданин на Т., род. На 01.07.1982г., срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ-6482/24.08.2023 г., издадена от началника на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка „Връщане на чужденеца до страна на произход“ – Т., на основание чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: